

ZGODBA O MAJHNI IN VELIKI ŽABI

Velika in debela, majhna žaba sta padli v veliko, spolzko kanglico za mleko. Ure in ure sta čofotali po mleku, vendar se jima ni uspelo rešiti iz ujetništva. Velika žaba je izčrpana zaječala: »Mala sestra žaba, dovolj imam!« in se spustila na dno kanglice.

Majhna žaba je razmišljala nasprotno: »Če tudi jaz odneham, bom umrla, zato mi ne preostane drugega, kot da se trudim še naprej.« Po dveh urah je bila že popolnoma izčrpana, misleč, da je že pri kraju z moči. Potem so ji misli zajadrle do že pokojne sestrice, velike žabe, na površje je priplavala volja in žaba je dejala: »Če vržem puško v koruzo, me čaka samo še oni svet. Čofotala bom, dokler me ne bo konec, tudi če mi je namenjena smrt, ne bom odnehala, saj dokler sem živa, je tam nekje še vedno rešilna bilka upanja.«

Bila je tako odločna, da je kot omamljena čofotala in čofotala. Ura je tekla in ni nič rekla, žaba je iz sebe iztisnila še zadnje kapljice moči. In ko ni več mogla čofotati, je pod nogami začutila veliko grudo, saj je z neutrudnim čofotanjem mleko stepla v maslo! S kosa masla je radostno skočila v svobodo.

RAZMIŠLJAMO O ZGODBI

- Ali sem že doživel kakšno podobno izkušnjo kot mala žabica – mi je bilo težko, ampak sem vztrajal do konca? Opiši, kaj se ti je zgodilo.
- Kdo ali kaj meni daje moč, da ne obupam, ko mi je težko? Kaj mi pomaga? Na koga se lahko obrnem?
- Kateri cilj bi rad dosegel in moram zanj vztrajati?

Pripravila: Barbara Feguš, socialna pedagoginja